

วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 2 เทศกาลปัสกา ปี C

(วันที่ 28 เมษายน ค.ศ. 2019)

พี่น้องที่รัก นับตั้งแต่วันศุกร์ศักดิ์สิทธิ์เป็นต้นมาบรรดาอัครสาวกคงรู้สึกเศร้าใจและผิดหวังอย่างมาก เพราะพระเยซูเจ้า พระอาจารย์และมิตรสหายที่แสนดี ผู้ซึ่งพวกเขาเชื่อว่าเป็นพระเมสสิยาห์ ได้ทรงถูกทรยศและถูกมอบแก่บรรดาหัวหน้าสมณะโดยยูดาส หนึ่งในกลุ่มของพวกเขาเอง จนนำไปสู่การตัดสินประหารชีวิตโดยการตรึงพระองค์บนไม้กางเขน ต่อมายูดาสได้ฆ่าตัวตายเพราะคิดเอาเองว่าความผิดของตนเองเกินกว่าที่จะได้รับการให้อภัย ผู้คนซึ่งครั้งหนึ่งเคยต้อนรับพระองค์เข้ากรุงเยรูซาเล็มอย่างสง่าเยี่ยงกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ ได้หันมาต่อต้านพระองค์และเรียกร้องให้ปล่อยบาร์บัสพร้อมกับตะโกนให้เอาพระองค์ไปตรึงกางเขน เวลานี้ด้วยความกลัวฝูงชน บรรดาอัครสาวกปิดตัวเงียบอยู่ในห้องที่ลงดาลอย่างแน่นหนา การปิดและตัดตัวเองออกจากสังคมภายนอกเป็นเครื่องหมายชี้ให้เห็นว่าจิตใจของพวกเขาอยู่ในสภาพที่ย่ำแย่มากๆ พวกเขามีเพียงสิบคนเท่านั้นที่รวมตัวกันในวันนั้น ยูดาสได้จากไปอย่างไม่มีวันกลับแล้ว ส่วนโทมัสไปไหนก็ไม่มีใครทราบสภาพของพวกเขาในตอนนี้นำให้เรานึกถึงคำพูดของพระเยซูเจ้าในระหว่างอาหารค่ำมื้อสุดท้ายที่ว่า **“ซาตานได้ขอและพระเจ้าทรงอนุญาตให้ซาตานทดสอบท่านทั้งหลายเหมือนผิด้ข้าวสาลี”** (ลก 22:31)

ในสภาพของบรรดาอัครสาวกที่ไม่ต่างจากข้าวสาลีที่ถูกผิด้โดยซาตานนี้เอง พระเยซูเจ้าเสด็จมาหาพวกเขาเพื่อนำสันติสุขภายในกลับคืนมาให้พวกเขากลับครั้งหนึ่ง พระองค์ตรัสว่า **“สันติสุขจงสถิตอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด”** (ยน 19:21) แน่نون การพบปะกับพระเยซูเจ้าผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพเป็นเสมือนการได้รับน้ำทิพย์ซึ่งขจัดโลมจิตใจที่กำลังโศกเศร้าของพวกเขา และเมื่อทราบว่าเป็นพระองค์จริงๆ พวกเขา **“มีความยินดี”** (ยน 20:20) เป็นอย่างยิ่ง น่าสังเกตว่าพระเยซูเจ้าไม่ได้ทรงให้คำปลอบโยนที่ผิวเผิน แต่พระองค์ทรงรักษาบาดแผลภายในของพวกเขาด้วยการทำให้จิตใจที่บอบช้ำได้พบกับสันติสุขที่แท้จริง แม้ว่าเวลานี้สถานการณ์ภายนอกจะเลวร้ายแค่ไหน พวกเขาก็ไม่หวั่นไหวอีกต่อไป ดูเหมือนว่าพระเยซูเจ้าทรงเข้าใจสถานการณ์ของบรรดาอัครสาวกของพระองค์เป็นอย่างดี ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่าพระองค์ทรงเคยประสบสถานการณ์ที่คล้ายกันมาแล้ว ในสวนเกทเสมนีก่อนที่จะทรงถูกจับกุม พระองค์ทรงอยู่ในสภาพไม่ต่างจากข้าวสาลีที่ถูกผิด้โดยซาตานเท่าใดนัก ขณะที่ทรงอธิษฐานภาวนา พระองค์ทรงเป็นทุกข์ใจอย่างแสนสาหัส จนกระทั่ง **“พระเสโทตกลงบนพื้นดินประดุจหยดโลหิต”** (ลก 22:44) แต่พระองค์ทรงเอาชนะความปรารถนาของตนเองและสามารถผ่านสถานการณ์ดังกล่าวไปได้ด้วยการยอมจำนนต่อพระประสงค์ของพระเจ้า เวลานี้พระองค์เสด็จกลับมารักษาผู้เป็นของพระองค์ซึ่งกำลังอยู่ในสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกันและทำให้พวกเขาเข้มแข็งขึ้นเพื่อสานต่อภารกิจแห่งการประกาศข่าวดีที่พระองค์ได้ทรงเริ่มไว้ต่อไป

อัครสาวกทั้งสิบคนที่ชุมนุมกันในวันนั้นเป็นผู้มีบุญและซื่อสัตย์มาก เพราะได้รับการปลดปล่อยให้เป็นอิสระจากความสงสัยและกังวลใจโดยใช้เวลาไม่นานนัก ต่างจากกรณีของโทมัสซึ่งต้องคอยอีกหนึ่งสัปดาห์จึงมีโอกาสดี ๆ เช่นนั้น ทั้งนี้คงเป็นเพราะว่าท่านได้ออกไปข้างนอกเมื่อพระเยซูเจ้าทรงปรากฏพระองค์ครั้งแรกต่อหน้าบรรดาอัครสาวก ยิ่งกว่านั้นท่านเป็นคนช่างสงสัยและไม่ยอมเชื่อใครหรืออะไรง่าย ๆ จนกว่าสิ่งนั้นจะได้รับการพิสูจน์ว่าเป็นจริง ดูเหมือนว่าท่านยึดติดกับความคิดตามประสามนุษย์ที่ว่า **การเห็นคือการเชื่อ (Seeing is Believing)** ด้วยเหตุนี้ ท่านจึงไม่ยอมรับคำพยานยืนยันของอัครสาวกคนอื่นที่ว่า **“พวกเราเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว”** (ยน 20:25) ท่านยืนยันคำขาดว่า **“ถ้าข้าพเจ้าไม่ได้เห็นรอยตะปูที่พระหัตถ์ และไม่ได้เอานิ้วแยงเข้าไปที่รอยตะปู และไม่ได้เอามือคลำที่ด้านข้างพระวรกายของพระองค์ ข้าพเจ้าจะไม่เชื่อเป็นอันขาด”** (ยน 20:25)

อย่างไรก็ตาม เมื่อท่านได้เห็นพระเยซูเจ้าด้วยตัวท่านเอง ท่านยอมรับว่าพระองค์ทรงเป็น **“องค์พระผู้เป็นเจ้า และพระเป็นเจ้า”** (ยน 20:28) ของท่าน โทมัสมีความทุกข์ทรมานใจเนื่องมาจากความอ่อนแอตามประสามนุษย์ แต่พระเยซูเจ้าไม่ได้ทรงผลักรื้อท่าน เพียงแต่ทรงเตือนท่านให้ระลึกถึงความจริงที่ว่า **“ผู้ที่เชื่อ แม้ไม่ได้เห็น ก็เป็นสุข”** (ยน 20:29) นั่นคือ เป็นบุญของผู้ที่ไม่ได้เห็น แต่เชื่อ นี่เป็นเครื่องหมายที่ชัดเจนของการให้อภัยที่เปี่ยมไปด้วยความรักและพระทัยเมตตาของพระเยซูเจ้า ผู้ไม่เคยขับไล่ไล่ส่งผู้ใดที่ทำความผิด และเป็นสิ่งที่พระศาสนจักรต้องการให้เราตระหนักถึงเป็นพิเศษในโอกาส **“ฉลองพระเมตตา”** ของพระเจ้าในวันนี้ด้วย

พวกเราที่อยู่ที่นี่ไม่มีใครเคยเห็นพระเยซูเจ้าผู้ทรงกลับคืนพระชนมชีพจากบรรดาผู้ตาย เราไม่สามารถสัมผัสพระองค์ หรือได้ยินเสียงของพระองค์ ด้วยเหตุนี้ เราจึงเป็นหนึ่งในบรรดาผู้ที่ไม่ได้เห็นแต่เชื่อ เราสามารถรู้จักพระเยซูเจ้าโดยทางความเชื่อเท่านั้น ความเชื่อเป็น **“พระพรพิเศษ”** หรือ **“ของประทาน”** ที่พระเจ้าทรงมอบให้เราแต่ละคนเมื่อรับศีลล้างบาป เป็นของประทานที่พระเยซูเจ้าได้ทรงสัญญาแก่เราและฟื้นฟูในตัวทุกวัน เราไม่สามารถซื้อความเชื่อหรือหามาได้ด้วยความสามารถของเราเอง ดังนั้น เราจึงเป็นผู้มีบุญหรือมีความสุขที่มีความเชื่อนี้ อย่างไรก็ตาม เราสามารถสูญเสียความเชื่อโดยการไม่ใส่ใจในสิ่งที่เราเห็นด้วยสายตาแห่งความเชื่อ ดังนั้น เราต้องพยายามอย่างสุดความสามารถที่จะรักษาและหล่อเลี้ยงความเชื่อของเราด้วยพระวาจา ศีลศักดิ์สิทธิ์ และการอธิษฐานภาวนา

พี่น้องที่รัก ทุกครั้งที่เราสวดบทแสดงความเชื่อและพูดว่าเราเชื่อ เราควรพิจารณาไม่ใช่เพียงความจริงที่เราเชื่อเท่านั้น แต่ตระหนักด้วยว่าเราช่างเป็นผู้มีบุญหรือมีความสุขที่เป็นหนึ่งในบรรดาผู้ที่ไม่ได้เห็น แต่เชื่อ ให้เราขอบพระคุณพระเจ้าไม่เพียงสำหรับความเชื่อซึ่งเป็นของประทานจากพระองค์ แต่สำหรับพระวาจาของพระองค์ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาซึ่งช่วยให้ตระหนักว่าความเชื่อเป็นของประทานที่นำความสุขนิรันดรมานำมาให้กับเราแต่ละคนได้จริงๆ **ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน**